

Единъ човѣкъ наблюдавалъ дълго време, какъ работятъ мравкитѣ. Веднажъ той сложилъ върху една мравка една малка пѣсъчинка; малка наистина била, но за мравката била цѣла планина; дърпала се горкичката, но не могла да се измъкне изподъ пѣсъчинката. Но, ето, видѣла я друга мравка, нейна другарка, разтревожила се, отишла при други мравки, попипала ги съ мустачкитѣ си: съобщила имъ какво се е случило и веднага нѣколко мравки се завтекли и почнали да помагатъ на другарката си. Едни я държали за краката, други се стараели да отмѣстятъ камъчето, — и най-после постигнали целта си: освободили другарката си и почнали да я почистватъ и да я милватъ.

Мравкитѣ обичатъ чистотата и по нѣколко пѣти се чистятъ една друга. И мило е да се гледа, какъ мравкитѣ си подпомагатъ за това, като грижливо и много внимателно си очистватъ по редъ една на друга челюститѣ, мустачкитѣ, гърдитѣ, коремчето, крачката, докато всичко се добре очисти.

Много, много би трѣбвало да се разказва, за да може да се каже всичко за мравкитѣ: какъ живѣятъ тѣзи малки, почти беззащитни създания, които една по една не биха могли да живѣятъ на бѣлия свѣтъ.

Гробари-съдружници. Въ гората и въ полето често можемъ да видимъ красивитѣ брѣмбари-гробари съ златенъ герданъ и жълто-червеникави ивици на крилетѣ. Тѣзи брѣмбари сж нощни, но могатъ да се видятъ и дене около мъртвото тѣло на нѣкоя птичка, мишка, къртица, жаба. Съ все сили се трудятъ брѣмбаритѣ, като се стараятъ да изкопаятъ яма подъ трупа и да го зариятъ въ